

ELEGIJA (4) *sb f*

Oba e jasne, a pochylone.

sg N elegiją (3). ◇ A elegiją (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Utwor liryczny o nastroju smutnym [elegia – miłosierna a smutna piosnka albo wiersze. Mącz 101b; – smutny lament, piosnka z narzekaniem Calep; pogrzebna piosnka, wiersz – elegia Cn] (4) : (marg) Pána Krákovského Pogrzeb. (-) Y czytałem iuż płáčliwą Polfką Elegią/ kthora oplákywa śmierć Pogrzebu támtego. [dotyczy zapewne utworu J, Kochanowskiego: O śmierci Jana Tarnowskiego, Kr. 1561] OrzRozm Qv; M. Pudłowskiého Elegia. PudłFr 74–75 żp.

Zestawienie: »Elegija polska« [tytuł wiersza M. Pudłowskiego] (2): MALCHERA PVDŁOWSKIEGO FRASZEK Księgá Piérwíza. Przy tym Sen, y Elegia Polska. PudłFr kt, 74.

TG